

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: D. C. D., nar., stát. přísl. Vietnam,
bytem,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí jejího odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 2. 2024, č. j. KRPA-44794-7/ČJ-2024-000022-50, ve věci stanovení povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné pro rozpor s § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 3 správního řádu. Dle žaloby je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož náležitě nezohledňuje nejlepší zájem jeho nezletilých dcer a rovněž se nezabývá dopady do jeho soukromého a rodinného života, ačkoli nepřiměřenost namítal.
3. Žalobce dále uvedl, že došlo k porušení procesních práv, neboť podání vysvětlení na pracovišti správního orgánu I. stupně proběhlo bez účasti tlumočníka, ačkoli žalobce český jazyk neovládá na dostatečné úrovni, aby byl schopen zvládnout takový úkon. Správní orgán I. stupně žalobci neumožnil se k věci vyjádřit, jestliže nevyhověl zástupci žalobce, že se vyjádří ve lhůtě 30 dnů. Pokud se správnímu orgánu zdála tato lhůta příliš dlouhá, mohl ji usnesením zkrátit, správní orgán I. stupně se nicméně k této lhůtě nijak nevyjádřil. Žalobci je přitom v napadeném rozhodnutí opakovaně vyčítáno, že se správním orgánem nespolečně pracoval. Žalobce si zvolil písemnou formu podání vysvětlení prostřednictvím svého zmocněného zástupce. Žalovaný k věci uvedl, že po správním orgánu I. stupně jistě nelze žádat, aby aktivně pátral po všech možných vazbách žalobce na území a po všech případných překážkách, které by mu bránily ve vycestování. Dále žalovaný označil postup žalobce za účelové protahování řízení. Zcela však pominul skutečnost, že žalobce se k věci mohl odmítnout vyjadřovat během výslechu i s ohledem na nepřítomnost soudního tlumočníka.
4. Ohledně povinnosti zabývat se zájmem nezletilých žalobce odkázal na odůvodnění svého návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Zmíněná povinnost vyplývá z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a z judikatury Ústavního a Nejvyššího správního soudu uvedené v návrhu ohledně odkladného účinku. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 Azs 311/2023 – 44. Z rozhodnutí je dle žalobce patrné, že správní orgán I. stupně si byl vědom existence nezletilých dětí žalobce, jelikož je v odůvodnění rozhodnutí výslovně zmiňuje. Měl přihlídnout k jejich nejlepším zájmům, a nebyl-li toho pro nedostatek informací schopen, měl a mohl si za tímto účelem opatřit další podklady. Zájem dítěte představuje středobod rozhodování o přiměřenosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020 – 52), přičemž pro posouzení této přiměřenosti je nezbytné, aby správní orgány rozhodovaly na základě úplně zjištěného skutkového stavu. Žalobce dále poukázal na Obecný komentář č. 14 Výboru pro práva dítěte, který byl vydán za účelem výkladu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce uvedl, že jeho dětem je 9 a 14 let. Přinejmenším starší dcera byla schopna formulovat a vyjádřit svůj názor, který měl být ze strany správního orgánu zjišťován. Takový postup však zvolen nebyl. Žalobce byl v nedávné době od rodiny odloučen v důsledku výkonu trestu odnětí svobody. Nyní, když je rodina znovu po dlouhé době kompletní, dochází k jejímu opětovnému rozdělení. Správní orgán I. stupně k tomu v napadeném rozhodnutí poznamenal, že pokud rodina již jednou odloučení žalobce přestala, lze předpokládat, že tomu tak bude i nyní. Tento předpoklad ale nebyl podložen žádným zjištěním skutkového stavu, nebyla zjišťována situace žalobcových nezletilých dětí, ani nebylo blíže zkoumáno, jestli děti opětovné odloučení od otce významně nezasáhne.

5. Napadené rozhodnutí dle žalobce nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Povinnost posuzovat tento dopad je přitom správními soudy opakovaně judikována. Poukázal na opakovaná zpochybňování svého rodinného života na území, k nimž se žalovaný uchyluje bez bližšího zkoumání skutkového stavu. K zásahu dle žalovaného nedojde, jelikož žalobce s ohledem na výkon trestu odnětí svobody nemohl svůj rodinný život na území realizovat. Je však zcela pomíjeno, že žalobce od svého propuštění věnuje svým dcerám svůj čas a péči, v době výkonu trestu pak s dcerami udržoval kontakt. Tyto okolnosti nebyly blíže zkoumány, žalovaný se omezil na tvrzení, že se rodina dokázala bez žalobce obejít posledních sedm let, tudíž není důvod, proč by to nedokázali zvládnout i nadále. Rozhodnutí je postaveno na argumentaci trestní minulostí žalobce. Žalobce svých pochybení v minulosti lituje, byl mu však již uložen trest, který vykonal, přičemž v důsledku dobrého chování došlo k jeho dřívějšímu propuštění na svobodu. Při zkoumání nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života je třeba posuzovat zájmy žalobce, jeho partnerky a dětí a míru zásahu, který pro ně uložení povinnosti opustit území představuje. Při tomto posuzování je pak třeba vzít v úvahu mimo jiné délku pobytu žalobce na území, intenzitu rodinných vazeb, integraci rodinných příslušníků na území České republiky a další podstatné faktory, na něž má vydané rozhodnutí vliv. S ohledem na nedostatečné zkoumání skutkového stavu tyto skutečnosti zůstaly neposouzeny. V otázce povinnosti zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života i ve věcech, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví, zmínil žalobce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 – 29. Co se týče argumentace žalovaného ohledně podané žádosti žalobce o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, tato jen potvrzuje výše uvedené. Žalovaný nemohl provést dokazování a dostatečným způsobem zkoumat kritéria, když přesně nezjistil, s kým má žalobce společnou domácnost. Z vyjádření žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí plyne, že si ani neověřil, s kým žalobce skutečně společnou domácnost sdílí, v odůvodnění dovozuje účelovost jednání žalobce na základě svých domněnek, které nebyly ničím podloženy. Z výše uvedeného je naopak patrné, že situaci žalobce lze podřadit pod čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který je přímo aplikovatelný. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince je třeba posuzovat i v případech, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Dále z judikatury dlouhodobě vyplývá, že zásah do soukromého a rodinného života je třeba posuzovat i u blízkých osob a rodinných příslušníků těchto cizinců. Vzhledem k pasivitě žalovaného i správního orgánu I. stupně nemohla být kritéria blíže zkoumána. K možnosti realizace pobytu na území a péči o nezletilé dcery jiným způsobem, například skrze institut krátkodobých víz, žalobce uvedl, těžko může považovat tento způsob realizace rodinného života za dostačující. Šance získat krátkodobé vízum pro osobu s vietnamskou státní příslušností s trestní minulostí je takřka nulová. K základním aspektům vztahu rodiče a dítěte náleží možnost pravidelného osobního styku. Ten přitom lze jen stěží realizovat, pobývá-li rodič na opačné straně planety, resp. taková realizace je omezena jen na pravidelné rozhovory skrze prostředky komunikace na dálku. Žalobce se též vyjádřil k tomu, že mu dle žalovaného není zakázán vstup do České republiky, odkázal na argumentaci, kterou uvedl již ve svém odvolání, dle které je tvrzení žalovaného v rozporu s judikaturou správních soudů. Žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, dle kterých je uložena povinnost opustit území nejmírnějším opatřením, které je možné uložit, takový závěr neodpovídá dlouhodobé judikatuře správních soudů a ve svém důsledku by vedl k

situaci, kdy by jakékoli posouzení přiměřenosti bylo zcela zbytečné. Dle dlouhodobé judikatury Nejvyššího správního soudu je naopak třeba posouzení přiměřenosti provést na základě úplně zjištěného skutkového stavu, a to zvláště, jde-li o řízení vedené z moci úřední.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

8. Dne 5. 2. 2024 se žalobce dostavil na pracoviště OCP OPKPE Praha za účelem řešení jeho pobytu. Následně bylo zjištěno, že mu byl po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vydán výjezdní příkaz s platností do 3. 2. 2024, ke dni 5. 2. 2024 se nacházel na území ČR bez platného pobytového oprávnění.

9. Při podání vysvětlení téhož dne žalobce sdělil, že nepožaduje přítomnost tlumočníka, neboť českému jazyku rozumí slovem i písmem. Požádal o přítomnost právního zástupce. Sdělil, že je zdravý a schopen výslechu. Bydlí u své družky na adrese X. Dále sdělil svou pobytovou adresu v domovské zemi. Uvedl, že se písemně vyjádří do 30 dnů, na ostatní otázky odpověděl, že se k nim nebude vyjadřovat.

10. Dne 5. 2. 2024 vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutí č. j. KRPA-44794-7/ČJ-2024-000022-50, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba k vycestování byla stanovena 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

11. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

13. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

14. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení § 2 a § 3 správního řádu a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že tvrzená porušení uvedených zákonných ustanovení, jakož ani jiných ustanovení právního řádu neshledal. Rozhodnutí soud naopak považuje za zákonné a přezkoumatelné.

15. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Zas 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) [pozn. soudu – nyní § 50a odst. 2 písm. b)] zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení.“

16. Nejvyšší správní soud na druhou stranu také ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 zas 11/2017-27 uvádí, že „*práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“*

17. K námitce žalobce, že se správní orgány nevypořádaly adekvátně se zjištěným skutkovým stavem, kdy dle žalobce nezohlednily tvrzené skutečnosti, konkrétně existenci jeho rodinných vazeb v ČR, soud uvádí, že správní orgány se s tímto posouzením vypořádaly zcela adekvátně. Správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnily. Z postupu správního orgánu I. stupně i žalovaného je zřejmé, že byly zohledněny jak skutečnosti ve prospěch žalobce, tak i ty v jeho neprospěch.

18. Námitku, že při podání vysvětlení nebyl přítomen tlumočník, přestože žalobce neovládá dostatečně český jazyk, a dále že nebyla správním orgánem adekvátně reflektována 30denní lhůta k vyjádření avizovaná právním zástupcem žalobce při podání vysvětlení, soud uvádí následující. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 5. 2. 2024 vyplývá, že danému úkonu byl přítomen žalobce a jeho právní zástupce. K dotazu, zda žalobce žádá přítomnost tlumočníka, žalobce sdělil, že nežádá, neboť česky rozumí slovem i písmem. Žalobce při podání vysvětlení sám výslovně potvrdil, že tlumočníka není zapotřebí, správní orgán I. st. proto přistoupil k provedení úkonu bez tlumočníka. Vzhledem k tomu, že byl úkonu přítomen i žalobcův právní zástupce, mohl rovněž i on v případě potřeby požadovat zajištění tlumočníka k danému úkonu, což se však nestalo. Soud nespatřuje v postupu správního orgánu I. st. žádné pochybení, jestliže sám žalobce nutnost přítomnosti tlumočníka vyloučil, a to za přítomnosti svého advokáta. Z protokolu je dále patrné, že žalobce na naprostou většinu položených otázek odmítl odpovědět a správnímu orgánu sdělil pouze několik skutečností, například fakt, že bydlí u družky, kdy současně označil její adresu, uvedl také svou adresu v domovské zemi, potvrdil, že je schopen výslechu apod. Na konkrétní otázky týkající se jeho soukromých, rodinných, ekonomických vazeb a dalších zjišťovaných skutečností, však žalobce reagoval pouze tak, že uvedl, že se k dotazovaným skutečnostem nebude vyjadřovat. Na položené dotazy žalobce dle svého uvážení reagoval a z ničeho neplyne, že by měl během úkonu nastat problém z důvodu nesrozumitelnosti kladeného dotazu. Žalobce protokol zároveň stvrdil svým podpisem. K výzvě na vyjádření zástupce žalobce uvedl, že se vyjádří do 30 dnů. Správní orgán však rozhodl téhož dne 5. 2. 2024.

19. Shodnou námitku neposkytnutí lhůty a účasti tlumočníka žalobce uvedl v odvolání, přičemž ze strany žalovaného bylo argumentováno tak, že rozhodnutí podle § 50a odst. 2

písm. c) zákona o pobytu cizinců je vydáváno jako první úkon v řízení. Správní řízení je tedy zahájeno až samotným vydáním rozhodnutí a v době před jeho vydáním nepostupuje správní orgán I. stupně podle správního řádu, ale podle zákona o pobytu cizinců a zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Na fázi před vydáním napadeného rozhodnutí tedy nelze uplatňovat procesní nároky plynoucí účastníku správního řízení ze správního řádu. Žalovaný konstatoval, že žalobci bylo správním orgánem I. stupně umožněno se k věci vyjádřit do protokolu o podání vysvětlení a měl možnost uvést své rodinné vazby na území ČR, jakož i další okolnosti mající vliv na posouzení jeho situace a přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Odmítl však uvést jakékoli informace vyjma své adresy pobytu v ČR a adresy v domovském státě. Správní orgán proto při posouzení přiměřenosti vycházel z lustrací v dostupných evidencích. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce nelze chápat tak, že by měl správní orgán sám aktivně pátrat po všech jeho možných vazbách a překážkách ve vycestování, když on sám je odmítá uvést. Odvolacímu orgánu se postup žalobce řízení, kdy odmítl odpovědět na veškeré otázky správního orgánu s tím, že se později vyjádří písemně, jevil jako účelový postup, kterého se žalobcův právní zástupce snaží užívat i v dalších řízeních, jak je žalovanému z jeho činnosti známo.

20. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že v dané věci se jednalo o řízení vedené podle zákona o pobytu cizinců, kdy konkrétně v řízeních týkajících se rozhodování o oprávněnosti pobytu cizinců je jednou z podstatných zásad rychlost takového řízení, kdy je žádoucí, aby nebylo řízení bezdůvodně prodlužováno, a naopak aby bylo rozhodnuto ve lhůtě co nejkratší. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce odmítl odpovědět v zásadě na veškeré dotazy správního orgánu I. st. a to i dotazy ohledně jeho rodinných vazeb s tím, že se vyjádří do 30 dnů písemně. Není na žalobci (ani jeho právním zástupci), aby si bezdůvodně určoval lhůty pro vyjádření. Jedná se o řízení, ve kterém se uplatní krátké časové lhůty a je ve veřejném zájmu, aby byla řízení ve věcech pobytu cizinců vydávána v co nejkratší lhůtě. Právní zástupce neuvedl důvod toho, proč by se měl žalobce k dotazovaným skutečnostem vyjadřovat až ve lhůtě do 30 dnů a z jakého důvodu by nemohl odpovědi poskytnout na místě. Ostatně tutéž lhůtu zástupce žalobce požadoval po podání blanketního odvolání. Postup správního orgánu I. st. je tak reakcí na praxi právního zástupce žalobce. Pro posouzení námitky je rozhodné, zda odepřením další lhůty k vyjádření mělo vliv na právní postavení žalobce. Žalobce v žalobě neuvedl rozhodné okolnosti, které by nemohl uplatnit následně v odvolacím řízení, a tak je učinit předmětem úvah žalovaného. V odvolání se žalobce vyjádřil k rodinnému životu a žalovaný se jím také zabýval. I kdyby soud shledal nezákonnost v neposkytnutí delší lhůty k vyjádření, žalobce netvrdil, že by mu tímto vznikla skutečná újma spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu nebo odepření práva na spravedlivý proces spočívající v absenci vypořádání se s jeho v důsledku nevyhovění prodloužení lhůty opožděnou námitkou, přitom taková skutečná újma je předpokladem zrušení napadeného správního rozhodnutí. Soudní přezkum zákonnosti správních rozhodnutí dle s. ř. s. není jen obsahově vyprázdněný proces posuzování souladu se zákonem, nýbrž posuzování možné újmy v důsledku nezákonnosti rozhodování nebo postupu správního orgánu na právní postavení žalobce.

21. Právo se k věci vyjádřit bylo žalobci poskytnuto, dané právo však před správním orgánem I. st. nevyužil. V odvolacím řízení měl opět právo tak učinit a takto i učinil. Správním orgánem I. st. i žalovaným byly skutečnosti týkající se osoby žalobce a jeho vazeb

zjištěny podrobně i bez jeho doplňujícího vyjádření, kdy bylo zjištěno, jaké jsou jeho rodinné i další vazby k ČR.

22. Shodně soud považuje za nedůvodnou námitku o nezohlednění zájmu nezletilých dcer žalobce přiměřenosti zásahu do rodinných poměrů žalobce.

23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se vyjádřil k zásahu do práv žalobce, zabýval se rodinným životem žalobce, délkou jeho pobytu v ČR, stupněm integrace i možností opětovné integrace v zemi původu. Jelikož žalobce na převážnou většinu otázek ohledně rodinných poměrů neodpověděl, správní orgány čerpaly poznatky z evidenčního systému.

24. Žalovaný uvedl, že podle něj žalobce nesdělil žádnou konkrétní informaci, která by se týkala dopadu do jeho vztahů s rodinnými příslušníky. Neuvedl, proč by rodina neměla zvládnout fungovat i bez něj, jak tomu bylo minulých 7 let; z jakého důvodu má by měla být jeho přítomnost na území ČR nezbytná. V odvolání uvedl jmenovitě svou družku a nezletilé dcery, přičemž k nim uvedl pouze to, že žijí na území ČR a nesdělil, zda s nimi vede společnou domácnost, natož cokoli bližšího ohledně jejich případného soužití. Ohledně důsledků v případě odjezdu se omezil pouze na obecné konstatování, že odloučením dětí od otce může dojít k psychické újmě, opět však neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že taková újma jeho dcerám hrozí. Trvalý pobyt byl žalobci pravomocně zrušen dne 13. 1. 2022, tedy v době, kdy byl ještě ve výkonu trestu a bylo mu známo, že po propuštění bude povinen do 30 dnů opustit území ČR. Propuštěn byl dne 4. 1. 2024, měl spolu s družkou cca 2 roky na to, aby se vyrovnali se skutečností, že ani po svém propuštění nebude moci pokračovat v rodinném životě na území ČR, a mohli na tuto skutečnost připravit i dcery. Pokud jde o oba dospělé potomky, ty žalobce ani neuvedl jmenovitě a neuvedl, zda s nimi je vůbec v nějakém kontaktu. Lustrací bylo zjištěno, že tyto děti – syn a dcera jsou občany ČR, oba jsou starší 21 let, mají odlišné matky a hlášení jsou na odlišných adresách. Dále byl zjištěn ještě jeden nezletilý syn, občan Vietnamu s povoleným trvalým pobytem, o němž se však žalobce také nezminil. Nezletilé dcery a družka jsou občankami Vietnamu a držitelkami povolení k trvalému pobytu, jejich pobytové oprávnění není závislé na pobytu žalobce. Žalovaný se vyjádřil i trestné činnosti žalobce, kdy uvedl, že žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno z důvodu závažné úmyslné trestné činnosti, konkrétně za spáchání trestného činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, kdy za tento trestný čin byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 120 měsíců, přičemž z vězení byl podmíněně propuštěn po necelých sedmi letech. Dle žalovaného správní orgán I. st. správně shledal, že pokud se rodina žalobce dokázala bez něj obejít po dobu posledních 7 let, pak není důvod, proč by to bez něj neměli zvládnout i nadále a ztotožňuje se rovněž se závěrem, že po ekonomické stránce nemůže účastník řízení pro rodinu znamenat žádný přínos, ale spíše zátěž. Žalovaný k tomu poukázal na to, že žalobce nastoupil do vězení v době, kdy jeho dcery byly ve věku cca 2 a

půl roku a necelých 7 let, tedy v době, kdy rozhodně vyžadovaly nepoměrně větší péči než v současné době, kdy je jim 9 a 14 let, přičemž se po celou dobu obešly bez jeho přítomnosti, pomoci i případného výchovného působení. Z výkonu trestu propuštěn v lednu 2024, je tedy se svou rodinou pouze několik málo měsíců. Jistě je možné, aby i během tak krátké doby nastala nějaká okolnost, v jejímž důsledku by byla pro chod rodiny nezbytná jeho přítomnost, ale žádnou takovou okolnost nezmínil, a to ani ve svém odvolání. Není zde důvod, proč by rodina žalobce měla být závislá na jeho osobní přítomnosti na území ČR.

25. Dle soudu byly žalovaným reflektovány veškeré zjištěné skutečnosti adekvátním způsobem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně a jasně parné, které skutečnosti žalovaný při svém hodnocení zohlednil a soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že žalobce se rozhodl při podání vysvětlení nevypovídat, bylo přistoupeno k získání informací o žalobci skrze dostupné informace z lustrací, které provedl správní orgán I. st., přičemž k těmto informacím se poté správní orgány vyjádřily. Zároveň bylo hodnocení provedeno v kontextu žalobcem páchané závažné trestné činnosti. Žalovaným bylo poukázáno také na to, že žalobce nezmínil nic mimořádného ve smyslu, proč by měla být nutná jeho osobní přítomnost na území ČR. Skutečnost, že zde má družku a potomky, bez dalšího dostatečně mimořádnou není, zejména pokud byl žalobce od rodiny dlouhodobě odloučen (výkon trestu cca 7 let), aniž by bylo patrné, že družka nezvládla péči o děti bez součinnosti žalobce. Pouhá okolnost pobytu rodinného příslušníka, tedy i nezletilého dítěte na území ČR nezakládá bez dalšího nepřiměřenost zásahu do pobytového oprávnění cizince, který jeho další pobyt v ČR vylučuje. Rodinné poměry, resp. okolnosti jej charakterizující musí být tokové intenzity, aby převážily nad zájmem státu účinně regulovat pohyb cizinců na jeho území, a tedy i v případě naplnění zákonných podmínek byl učiněn úkon k vynucení vycestování cizince z území ČR.

26. Žalobce sice namítal nedostatečné zohlednění nejlepšího zájmu jeho nezletilých dcer, avšak zcela pominul, že má celkem pět dětí, jak naopak správní orgány řádně zjistily a zařadily do hodnocení dopadů. Jakkoli dcera žalobce narozená v roce X a syn narozený v roce X jsou již zletilí, má kromě dcer ještě nezletilého syna nar. X, o které se v žalobě vůbec nezmínil. Nezletilé dcery, narozené v roce X a X, nejsou výrazně nízkého věku. Žalobce sdělil, že žil ve společné domácnosti s dcerami a jejich matkou. Nesdělil žádný důvod, proč by nebylo možné, aby se po dobu jeho nepřítomnosti na území ČR o děti starala pouze jejich matka, nepoukázal na žádnou významnou relevantní skutečnost v tomto směru. Žalobce dále v žalobě uvedl, že jej k dcerám pojí citová vazba a vždy se jim snažil věnovat. Rovněž však dále zmínil, že dcery byly od něj z velké části odloučeny v průběhu jeho výkonu trestu, byť s nimi i v době výkonu trestu udržoval kontakt. Jak sám též uvedl, má nyní po několika letech možnost dcerám věnovat čas a péči, což také činí. Další odloučení od dcer by považoval za závažný zásah do svého rodinného života. Soud k této skutečnosti uvádí, že pakliže žalobce byl ve výkonu trestu, v důsledku čehož bylo jeho vlastní vinou bráněno tomu, aby se mohl stýkat se svými dcerami, pak z toho plyne, že po tuto dobu, byť, jak sdělil, jistý kontakt i přes výkon trestu udržoval, nemohly být jeho rodinné vazby realizovány plnohodnotným způsobem. Žalobce tedy sám zapříčinil, že se v minulosti nemohl se svými dcerami náležitě stýkat. Hodlal-li tento nedostatek zhojit po propuštění z výkonu trestu, bylo na něm, aby tak činil takovým způsobem, aby nedocházelo k porušování pobytových právních předpisů v ČR. Žalobce nepoukázal na žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že nyní není možné zajistit péči o dcery shodným způsobem, jako tomu bylo například v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, a naopak tvrzením o výkonu

trestu sám žalobce připustil, že odloučení od dcer již v minulosti nastalo, nadto jeho vlastním přičiněním.

27. Žalobci byla uložena povinnost opuštění území, tedy byl uplatněn vůbec nejmírnější představitelný prostředek zajišťující jeho vycestování z ČR, žalobce může po případném návratu do ČR opětovně vést plnohodnotně svůj rodinný život, po přechodnou dobu s dcerami může být v kontaktu na dálku, nebo jej mohou dcery za doprovodu matky navštívit ve vlasti. Soud ani žalovaný nikterak nezpochybnili citové vazby žalobce k dcerám, proto bylo nadbytečné provádět dokazování navrženými fotografiemi i korespondencí od dcery z roku 2018. Jeho rodinné vazby však neobstály se zřetelem na jeho trestnou činnost. Žalobce byl dne 6. 12. 2019 rozsudkem Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 5 T 6/2018 pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému odnětí svobody v délce 120 měsíců, jeho osobní svoboda byla omezena od 24. 4. 2017. V této souvislosti bylo žalobci ještě během výkonu trestu odnětí svobody dne 13. 1. 2022 zrušeno povolení k trvalému pobytu a uložena povinnost do 30 dnů od propuštění opustit území členských států EU a smluvních států. Žalobce byl propuštěn o dva roky později dne 4. 1. 2024. Svou povinnost vycestovat však nedodržel, následně mu byla rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, stanovena další lhůta k vycestování do 12. 6. 2024, žalobce však opět nevycestoval (rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 A 39/2024 – 32 o zamítnutí žaloby proti zajištění žalobce).

28. Soud nezpochybňuje nezbytnost zohlednění nejlepšího zájmu dětí, nicméně v dané věci bylo správními orgány řádně zjišťováno, jaké jsou žalobcovy rodinné poměry, kdy vzhledem k jeho trestní minulosti, a především dlouhodobému pobytu ve výkonu trestu bylo konstatováno, že o nezletilé dcery žalobce se může starat partnerka. Soud v tomto kontextu zdůrazňuje, že to byl především žalobce sám, kdo zapříčinil v minulosti odloučení od své rodiny a dětí v důsledku trestné činnosti, čímž vytvořil předpoklady pro odnětí oprávněného pobytu v ČR. Pokud by trestnou činnost nepáchal, mohl na území pobývat bez potíží i nadále a plně realizovat i své rodinné vazby. Soudu je z jeho činnosti známo, že s žalobcem bylo u zdejšího soudu vedeno řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění, přičemž tato byla rozsudkem ze dne 3. 9. 2024, č. j. 4 A 39/2024 – 32 zamítnuta, kdy v tomto rozsudku soud uvedl: „Žalobce na území ČR pobývá souvisle od roku 1993, přičemž od roku 1997 to bylo na základě povolení k trvalému pobytu. Na území ČR má pět potomků, dceru nar. X, syna nar. X, syna nar. X, dceru nar. X a dceru nar. X, žije však pouze se dvěma nejmladšími dcerami a se svou družkou. Bydlí v družstevním bytě na uvedené adrese v X, kdy právy k bytu disponuje družka žalobce, která rovněž platí nájemné a živí celou rodinu, včetně žalobce, neboť ten nemůže z důvodu chybějícího bytového oprávnění pracovat. Bere léky na cukrovku, kromě toho je zdravý. V zemi původu má rodiče a mladšího bratra. Žalobce byl dne 6. 12. 2019 rozsudkem Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 5 T 6/2018 pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému odnětí svobody v délce 120 měsíců, jeho osobní svoboda byla omezena od 24. 4. 2017. V této souvislosti bylo žalobci ještě během výkonu trestu odnětí svobody dne 13. 1. 2022 zrušeno povolení k trvalému pobytu a uložena povinnost do 30 dnů od propuštění opustit území členských států EU a smluvních států. Žalobce byl propuštěn o dva roky později dne 4. 1. 2024. Svou povinnost vycestovat však nedodržel, následně mu byla rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, stanovena další lhůta k vycestování do 12. 6. 2024, žalobce však opět nevycestoval. Žalobce v žalobě nijak konkrétně nespécifikoval, v čem měla být skutková zjištění žalovaného nedostatečná.“ (...). Ve Vietnamu má rodiče a bratra. Jak již soud shora odůvodnil, ani soukromé a rodinné poměry žalobce nepostačují k tomu, aby žalobci mohlo být namísto zajištění uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování.

Pokud jde o rodinné poměry jako případnou překážku ve vycestování žalobce, odkázal žalovaný na rozhodnutí o povinnosti opustit území, kde byly tyto otázky podrobně hodnoceny, přičemž nepřiměřenost shledána nebyla. Žalovaný tak ve shodě s tímto rozhodnutím shledal, že žalobce na území ČR pobývá již dlouhou dobu, o trvalý pobyt přišel vlastním přičiněním, a to závažnou úmyslnou trestnou činností, v důsledku níž byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 let. Žalobce tak prožil velkou část života (7 let) svých nejmladších dcer mimo domov a na jejich výchově se tak ani nemohl výrazněji podílet. Žalobce má na území ještě další 3 starší děti (z toho dvě již zletilé), ze zjištění žalovaného však nevyplývá, že by o ně jakkoli pečoval či tvrdil výraznější vazby na děti. Děti a partnerka nejsou ani finančně závislé na žalobci, neboť ten nepracuje a nemá větší finanční prostředky, během podání vysvětlení uvedl, že je živí partnerka. Ta se o děti a domácnost byla nucena postarat sama již během žalobcova odsouzení, lze tak předpokládat, že návrat žalobce z trestu odnětí svobody byl pro rodinu minimálně z finančního hlediska spíše přítěží..... Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.“

29. Tyto závěry plně odpovídají zjištěním žalovaného v nyní projednávané věci, u žalobce nebyla zjištěna žádná mimořádná skutečnost týkající se jeho soukromých či rodinných vazeb, která by i s ohledem a jeho trestnou činností mohla převážit rozhodnutí o povinnosti opustit území, nehledě k opakované povinnosti žalobce vycestovat.

30. Otázkou hodnocení nejlepšího zájmu dítěte v rámci posuzování přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců se soudy již opakovaně zabývaly. V rozsudku č. j. 5 Azs 404/2019-28 Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud se takové rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy je nutno zohledňovat nejlepší zájem dítěte (srov. též citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 313/2020-40, dále rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, č. 30955/12, a ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99). To však neznamená, že by takový zájem musel vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte znamená nezbytnost posuzovat, zda příslušné správní orgány a soudy skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily (srov. citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 43/2021-32). Jakékoliv rozdělení rodičů a dětí je zásadním zásahem do života dítěte, nelze však připustit, aby obecně přítomnost dítěte na území ČR byla bez dalšího překážkou pro vycestování cizince, neboť by tím byla popřena pravomoc státu určit pravidla pobytu cizinců. Žalobce vzájemné osobní vazby s dětmi zásadně omezil pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody v trvání 6 let, žalobce netvrdil, že by pobyt žalobce měl vliv na poměry dětí, o děti se starala družka. Shodně tomu může být i nadále po dobu pobytu žalobce v zahraničí. Vycestováním žalobce tak dětem nevznikne újma ve smyslu ohrožení jejich výchovy a řádné péče. Zároveň soud v povaze trestné činnosti spatřuje zásadní okolnost pro přijetí závěru o nebezpečí cizince z hlediska veřejného pořádku, která je způsobilá popřít jakýkoliv zásah do rodinného života žalobce natolik, že nelze shledat nepřiměřenost zásahu do práva žalobce na rodinný život. Slovy výše citovaného rozsudku NSS č. j. 6 Azs 11/2017-27 dochází k zásahu do již narušeného vztahu žalobce-děti-družka, přitom povaha a závažnost trestného činu žalobce je z hlediska ochrany veřejného pořádku zásadní, proto je nutné trvat na vynucené vycestování žalobce.

31. Rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje, jak uvedl i žalovaný, nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Pro žalobce představuje toto rozhodnutí nejmenší možné negativní důsledky, jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přitěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 se soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: „*Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla sledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.“*

32. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. 1. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje R. T.